nägi, et weike koit juba wäljas oli. Walgus kaswatab julgust, kuida igaüks eneseſt teab. Aidamees ei olnud koido walget pilul silmal äratunnud, kui tema julgest oma pea kõrgemale tõstis ja ümber hakas waatama. Kas sa imet nääd? — Niikaugele kui silm ulatas ei olnud siin muud elawat hinge, kui tema kolm seltsimeest. Isand oli täkuga seltsis kui maa tõhja waonud, et meeheſt ega hobust mite riisweid järel ei olnud jäänud. Püsti kargades hüüdis aidamees: „Tõuske ülesse! k— on meistri kõige täkuga wiinud!“ Kolm pead tõusid ühekorraga murult, õerusid silmi ja waatasid imestades üks teise peäle, kui tahaksid küsida: mis se lugu tähändab?“

Paar silmapilko iljemine olid meehed neljakeste jalul ja tormasid sedamaid rahahaugo poole, imeliko lugu waatama. Uus rõõm ja lootus tuli neil südamesse, kui rahakasti terwelt öösel kaewatud haugus leidsiwad. Mis ka õnnetumal kombel meistri isandale wõis juhtund olewad: warandus jäi ommetegi neile pärandusseks. Meehed hakasid ühel nõuul rahakasti wälja kangutama, ja kui se asi neil wõimalik ei olnud, raud kangidega kasti kaant lõhkuma. Tüki aea pärast jõudsid nemad ühe kaene laua raudwitsa alt wälja kangutada.

Aga kes jõuaks nende ehmatust ja wihatuska ülestunnistada, kui nemad rahakasti waadates, muud silma ei saanud, kui hulga wähämaid ja suuremaid munakiwisi, misga kast põhjast sõrwani täidetud oli.

Kui ehk esimesel silmapilgul nõrk lootus neid petis, et kuriwaim meistrid wies raha kiwideks wõis moondanud olla, siisli märkasid nemad iljemine selgeste, kui hobuse kabja jäljed neil nähtawale tõusid, et kelm raha ja hobusega oma teed läinud, ja nende uskliko kerget meelt oli petnud. Kõige wihasem näitas Hans, ehk temal kül midagi waranduse kahjo ei olnud, sest kubja Willem oli tema osa wäljamaksnud. — Hans ütles: „Mina ei taha enne püsida ega puhata, kunni kelmi kinni saan, ehk peaksin ma maailma otsani teda tagakihotama. Wõllaroog peab oma teenitut nuhtlust leidma ja kaarnadele söödiks saama. Miks tema auusaid meehi tuli tüssama.“

Kubjas lubas Hansule oma noore kõrwi ruuna anda, mis üks wäle hobune oli ja misga Hans kiiremolt warga jälgi wõis taga ajada. „Wana Willem räägib igaühele tõt,“ ütles kubjas, „olgo saks ehk talopoeg, Willem neid ei karda, tema kukur on raskem, kuda wana kadunt herra ütles. Sellepärast kui meie wara ja hobuse warga käte saate, luban teile tütre, wõtke kumma tahate.“

Hans tõtas wcel selsamal hommikul teele. Mölder ja aidamees läksid kohto herra juure warga lugu ülesandma, aga et nemad tõt ei usaldanud ülestunnistada, sellepärast ei lausunud nad rahahaugo leidmisest sõna, waid ütlesid, et üks hulgus kogemata neile tulnud, raha, muud wara ja hobose warastanud, selle peale oma teed läinud.